

Glasba > RŠ recenzija

Alexandr Vatagin, Octex!!! (128 bralcev)

Sobota, 6. 2. 2010

Maja Matič

ALEXANDR VATAGIN, OCTEX, 4. 2. 2010; Menza pri koritu- Metelkova mesto, Ljubljana

* Četrtek koncert cikla Con-fine Aperto v Menzi pri koritu je predstavil dva elektrončkarja - domačega Octexa, ki je večer tudi odprl ter nato še Ukrajinca Alexandra Vatagina. Octexa, čigar pravo ime je Jernej Marušič, smo pred kratkim denimo poslušali v zanimivem audio-vizualnem performansu na festivalu sodobne umetnosti Arzenal Depo ali pa v šestčlanskem kolektivu Ago tela v Kinu Šiška. Če ga je poprej vselej spremljal laptop, je na četrtkovem koncertu prvič nastopil brez njega, samo s sintetizatorji, samplerji in efekti.

Začel je s postopnim nalaganjem zvokov v enakomerno, ambientalno strukturo z nedefiniranim ritmičnim pulzom. Sprva se je zaradi neke zvočne nelogičnosti in nesistematičnosti dozdevalo, da se Octex bodisi še išče v

elektrončarski spretnosti brez laptopa bodisi da skuša najti neko ciljno idejo. Zmes zvokov je tako delovala po eni strani precej ravno in morda preveč enolično za pozornega poslušalca, a po drugi kot lepa razpoloženska podlaga za živelj v Menzi pri koritu.

V drugi polovici nastopa mu je uspelo ustvariti nekaj več dinamike z dodajanjem samplov in zanj značilnih barvitih eteričnih zvokov, ki jih je vpletel tudi v bolj konstanten beat in glasnejšo, bolj zgoščeno večplastno zmes, spogledujoč se z dubovsko elektroniko. Četudi smo celostno pogrešali kak vrhunec, je v splošnem Octex uspešno prestopil prag svoje običajno dubovsko obarvane elektronike v nekoliko manj opredeljiva področja, še posebej z ritmično iregularnimi začetki, ki so ravno zato zveneli na nek način zanimivo, četudi manj dodelano.

Sledil je ravno tako solističen nastop Alexandra Vatagina, na Dunaju živečega ukrajinskega glasbenika, ki sodeluje denimo z Martinom Sievertom iz zasedbe Trapist in s Stefanom Nemethom iz tria Radian. Vatagin je samouk na čelu in bas kitari, ki v muziciranju kombinira zvoke številnih drugih inštrumentov in akustičnih pripomočkov z elektroniko.

Nastop je začel s čelom, katerega zvok je mestoma posnel in elektronsko obdelanega predvajal kot podlago. Postopno je gradil harmonično zmes, v kateri se je igral z barvami in spretno prepletal melodične linije. V strukturo je že v začetku najbrž dodajal tudi sample, kasneje je eno celo točko izvedel samo na samplerju. V trenutkih, ko je drgnil in škripal po pripomočkih, je ustvaril bolj konstanten pulz šumov in ga v več plasteh naložil do glasnejšega, valujočega postrockovskega hrupa. Kadar pa je ostajal v strunskem blagozvočju, je rezke tone vnašal s škripanjem z lokom po strunah ali drugih podlagah, dodajal kovinske zvoke preko samplerja in tako ali drugače bogato krasil zvočno sliko.

Vatagin se je, kljub večplastni gradnji iz šumov in zvokov, vselej gibal znotraj neke zadržane glasbene estetike in se izogibal ekstremom. V tem slogu je nastop tudi zaključil s klasično, povsem akustično igro čela z lokom, ki je prej spominjala na kako klasično kompozicijo 20. stoletja kot na poigravanje z akustičnimi zvoki in elektroniko. Posledično je čelistični zaključek nastopa ostal nekoliko izven konteksta in morda potrdil, da je Alexandru Vataginu ob vsej pestrosti pripomočkov, inštrumentov in elektronike morda primanjkoval nek osrednji smisel v drugače precej raznolikem in dobro pripravljenem nastopu.

V menzi se je potapljala Maja Matić.